

gene, medens den Anden erhverver Noget, ved Siden deraf og kan lægge de 1000 Rb. tilside. Men hvorledes trænger man nu ind i disse Forhold? Hvorledes udfinder man, at den Ene har brugt Pengene, og den Anden lagt dem tilside? Og hvorledes rammer man dem i Fremtiden, naar de ikke ere blevne ramme i det første Dieblis, da de erhvoldtes? De fleste Gaver ville kunne undgaae Beskatningen; thi det er meget vanskeligt, naar en Mand ikke faaer en aarlig Understøttelse, men eengang for alle modtager en Gave, da at udfinde en Saadan; naar ikke Selvangivelsesprincippet bruges i strengeste Form, vil Gaven i Reglen undgaae at blive beskattet. I Virkeligheden er der stor Forskjel mellem den Capitalformue, man erhvolder ved Hjælp af Arv, og den, man erhvolder ved Hjælp af Gave; Gaven vil i det Væsentlige ligne den Sum, som man ifølge det daglige Erhverv erhvolder; thi om en Mand tjener 5000 Rb. om Aaret ved egen Virksomhed eller kun tjener 4000 Rb., men modtager som Gave 1000 Rb. aarlig til, det er fra Skattens Standpunkt aldeles ligegyldigt. Jeg skal imidlertid afvente, indtil Endringsforslaget er nærmere motiveret; jeg har kun ønsket strax at udtale dette, da det muligen kunde bidrage til at stille denne Sag klarere.

Til § 10 er fremkommen en Række af Endringsforslag, hvoriblandt jeg har tilladt mig at stille et. Jeg maa tilstaae, at jeg har næret nogen Betænkelighed ved at forsøge den store Mangfoldighed, men da det er min Overbeviisning, at Lovudkastets Forslag i saa Henseende ikke er heldigt, og jeg endnu mindre finder, at det under 34 stillede Forslag er det, har jeg troet det rigtigt, at lade det komme til det høitærede Things Afstemning, hvorvidt det vil tage Forslagene under Nr. 35 eller 36; det er mig temmelig ligegyldigt, hvilket man vil have. Det vil sees, at naar man undtager en stor Deel fra Skatten, eller for en væsentlig Deel lemper den for dem, da vil Skatten falde stærkere paa det Tal, som skal betale den fulde Skat, fordi den, jo færre der er, vil falde paa dem efter et større Procenttal, og der vil atter, naar Skatteprocenten er høiere, tages fra dem med ringe Skatteevne endeel af det, der ved

Lempelsen blev givet dem. For at kunne faae en Idée om, hvorledes Forholdet vil stille sig her i Kjøbenhavn, efter som det ene eller andet Forslag gaaer igjennem, skal jeg tillade mig at meddele nogle Oplysninger; der velvilligen ere mig meddeelte. Jeg erkjender vel, at de ikke kunne have nogen afgjørende Betydning med Hensyn til den foreliggende Lov, da man ved Hjælpestatsloven har fulgt andre Principer, end dem, der ligge til Grund for nærværende Forslag til Indførelsen af en Indkomsskat; men disse Oplysninger ville dog have nogen Betydning. I Aaret 1857 betalte 1202 Personer, enhver ansat til en aarlig Indtægt af 400 Rb., 1 Portion Hjælpestat, 2—4 Portioner betaltes af 3653 Personer, hver ansat til en Indtægt af 600 à 1000 Rb.; 5—9 Portioner betaltes af 1224 Personer, hver ansat til en Indtægt af 1200 à 1800 Rb.; 10—19 Portioner bleve betalte af 324 Personer, hver ansatte til en Indtægt af 2000 à 2800 Rb.; Antallet af dem, der ansattes til en Indtægt af over 3000 Rb., var kun 317 Personer. Antallet af samtlige de Personer, der i det nævnte Aar betalte Hjælpestat, udgjør saaledes 6720. Naar vi nu tage de Personer, som have en Indtægt af 400 Rb., og de Personer der have en Indtægt fra 600 til 1000 Rb., for hvilke Personer Skatten bliver nedsat, saa udkommer en Skattenedsættelse for 4855 Personer; deraf følger, at efter Forslag 36 kun 1865, altsaa mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af samtlige Skatteydere, ville betale fuld Skat. Hvis Skattenedsættelsen skal naae til dem, hvis Indtægter udgjøre 2000 Rb., saa bliver der kun tilbage 641 Personer, altsaa mellem $\frac{1}{10}$ og $\frac{1}{11}$ af samtlige Skatteydere, som betale fuld Skat; stiger Skattenedsættelsen op til 3000 Rb., bliver der kun tilbage 317 Personer; altsaa imellem $\frac{1}{20}$ og $\frac{1}{21}$ af de Skatteydere, der betale fuld Skat. Det forekommer mig nu, at det af disse Tal klart fremgaaer, at der vil opstaae et stort Misforhold, naar den fulde Skat kun skal udredes af en meget ringe Minoritet. At blive staaende ved 1200 Rb., er, det skal jeg indrømme, vilkaarligt; men det stemmer dog med en Beslutning, som i sin Tid blev taget af et Udvalg her i Thinget, da det forhandlede den i 1850—51 forelagte Lov om Indkomsskat; af dem, der valgtes til det